

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004241 17 Кж
Бања Лука, 13.6.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске вијећу стављеном од судија др Вељка Икановића, као председника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ј.Н., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца, адвоката Г.Б. и В.Б., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004241 16 К од 02.3.2017. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић и бранилац адвокат Г.Б., а у одсуству уредно обавјештеног оптуженог и браниоца адвоката В.Б., донио је дана 13.6.2017. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптуженог Ј.Н. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004241 16 К од 02.3.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004241 16 К од 02.3.2017. године, оптужени Ј.Н. је оглашен кривим због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 1.512,58 конвертибилних марака.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе браниоци оптуженог због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни с приједлозима, да се, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и оптужени ослободе од оптужбе, односно да се пред овим судом као другостепеним одржи претрес.

Одговор на жалбе није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбе и остао код навода и приједлога из жалби, док је републички јавни тужилац предложио да се жалбе одбију као неосноване.

Сједница вијећа је одржана у одсуству оптуженог и браниоца, адвоката В.Б. који су о сједници уредно обавјештени, а у складу са одредбом члана 318. став 4. ЗКП РС.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС жалба браниоца адвоката Г.Б. види у томе што је изрека пресуде неразумљива, у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, изрека је и нејасна јер се из ње невиди да ли је оптужени са оштећеном радње описане у изреци предузимао ради задовољења властите страсти или је вршио полно насиље. Изнесени приговор по овом основу побијања пресуде није основан. Изрека пресуде је јасна и разумљива, нема противрјечности изреке самој себи нити разлозима пресуде, а пресуда садржи све разлоге о одлучним чињеницама.

Жалба браниоца адвоката В.Б. указује да је одбрани ускраћено провођење доказа по вјештаку психологу, а који приједлог је првостепени суд одбио, па да је тиме повријеђен принцип једнакости оружја. Овај приговор је неоснован јер је побијана пресуда у образложењу на страни 9. претпоследњи пасус образложила зашто је провођење овог доказа непотребно а то образложење прихвата и овај суд.

Жалбе бранилаца истичу бројне приговоре у жалбеном основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, изражавајући сумњу у вјеродостојност исказа оштећене М.П., као и сумњу у налаз и мишљење вјештака психолога Т.Д. те и у исказе родитеља оштећене, оца М.П. и мајке А.П. те момка оштећене С.П., приговорима које износе закључују да је чињенична основа побијане пресуде погрешна и непотпуна, јер да на основу изведених доказа није на несумњив начин утврђено да је оптужени учинио кривично дјело за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

Оцјењујући изнесене приговоре у овом жалбеном основу овај суд налази да су они неосновани. Првостепени суд је у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде на основу доказа на које се позива у образложењу и које цијени на начин прописан у одредби члана 295. став 2. ЗКП РС а коју оцјену прихвата и овај суд, извео коначан и правилан закључак да је оптужени учинио кривично дјело за које је побијаном пресудом оглашен кривим, због чега су сви изнесени приговори по овом основу побијања пресуде неосновани.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно је примјењен кривични закон и радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде су правилно квалификоване као кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, будући да је несумњиво утврђено да постоји очигледна несразмјера у зрелости и узрасу између

учиниоца и жртве (оштећене), јер је у вријеме када је дјело учињено оптужени већ био напунио 18 година, а оштећена је била у животној доби од 5 (пет) година. Дакле нема сумње да се ради о великој несразмјери у узрасту и зрелости између оптуженог и оштећене.

Стога приговори изнесени у жалбеном основу повреде кривичног закона које износе жалбе нису основани.

Испитујући побијану пресуду у одлуци о казни овај суд је оцјенио да је казна затвора у трајању од 6 година коју побијана пресуда изриче оптуженом у свему примјерена тежини учињеног дјела, степену кривице оптуженог и околностима под којима је дјело учињено. Она је одмјерена у складу са правилима о одмјеравању казне која прописује одредба члана 37. КЗ РС. У мјери изречене казне су довољно дошле до изражаја све олакшавајуће, као и утврђене отежавајуће околности на страни оптуженог које се и наводе у образложењу побијане пресуде. Та казна је и довољна и потребна да би се остварила сврха кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС, како с аспекта опште (генералне) тако и посебне (специјалне) превенције. Овај суд напомиње да је за кривично дјело из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС прописана казна затвора најмање 5 (пет) година.

Из тих разлога је неосновано залагање жалби да се преиначењем пресуде оптуженом изрекне мања казна.

Како из свих наведених разлога жалбе нису основане, ваљало је обје жалбе одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, побијану пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић